

ΕΙΣΗΓΗΣΗ ΣΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΗΣ ΕΝΩΣΗΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΝΟΜΙΚΩΝ
e- THEMIS 15/3/2019

ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ ΚΩΛΕΤΤΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

EMAIL: kolettis@kmlegal.gr

ΘΕΜΑ : Η ΠΑΡΑΔΟΞΗ ΑΠΟΡΡΙΨΗ ΤΗΣ ΑΓΩΓΗΣ ΩΣ
ΠΡΟΩΡΟΥ. ΘΕΩΡΙΑ-ΕΞΕΛΙΞΗ –ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ

1. ΕΝΝΟΙΟΛΟΓΙΚΟΣ ΠΡΟΣΔΙΟΡΙΣΜΟΣ ΤΟΥ :
<< ΠΡΟΩΡΟΥ>> ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ.

Η έννοια του << πρόωρου>> δημιουργήθηκε από την νομολογία για τις περιπτώσεις της μελλοντικής ζημίας , δηλαδή των αξιώσεων που ζητούνται για το χρονικό διάστημα πέραν της πρώτης συζήτησης της αγωγής και αφορά τόσο την θετική μελλοντική ζημία όσο και το μελλοντικό διαφυγόν κέρδος. Πρόωρη χαρακτηρίζεται μία αξίωση για την οποία το δικαστήριο δεν μπορεί ν αποφανθεί επί της ουσίας ούτε καταφατικά ούτε αποφατικά και απορρίπτει την σχετική αξίωση ως προώρως ασκηθείσα δηλαδή α) είτε διότι οι αξιώσεις εξαρτώνται από μελλοντικές συνθήκες αβέβαιες , όπως η οικονομική κατάσταση της χώρας, οι διαμορφούμενοι στο μέλλον μισθοί , τα εν γένει οικονομικά δεδομένα και βιοτικές συνθήκες που θα διαμορφωθούν στο μέλλον και δεν είναι ασφαλής η προβλεψή τους {ΑΠ 1751/2017}, β) είτε διότι οι αξιώσεις αυτές εξαρτώνται από σύμπλεγμα μελλοντικών-κοινωνικών και οικονομικών παραγόντων που δεν μπορούν να προβλεφθούν κατά τους κανόνες της κοινής πείρας και οι οποίοι εμποδίζουν τον προσδιορισμό της μελλοντικής απαίτησης σε συνδυασμό με την πλήρη αδυναμία να προσδιορισθεί το ύψος των παροχών από τον ασφαλιστικό φορέα στο μέλλον όπως πχ την σύνταξη αναπηρίας που θα λάβει ο ενάγων . (Α.Π 325/2016)

Ετσι:

α.. Γυναίκα, ετών 50 από τροχαίο ατύχημα το έτος 2005 , ασχολούμενη με τα οικιακά, υφίσταται κρανιοεγκεφαλική κάκωση εκ της οποίας υφίσταται μόνιμη αναπηρία σε ποσοστό 50% συνιστάμενη σε μετατραυματική άνοια, σε αφασία τύπου εκπομπής και αντίληψης των πραγμάτων, στον μη προσανατολισμό σε τόπο και χρόνο. Στην περίπτωση αυτή είναι αδήριτος η ανάγκη πρόσληψης οικιακής βοηθού τόσο για την εκτέλεση των οικιακών εργασιών της όσο και για την εξυπηρέτησή της για όλη την ζωή της. Η απόφαση 2193/2011 ΕΦΑΘ δέχθηκε τα παραπάνω, πλην όμως, επιδίκασε αποζημίωση για πρόσληψη

οικιακής βοήθου μέχρι το έτος 2015, ενώ για το μετά τις 31-12-2015 χρονικό διάστημα και μέχρι τις 31-12-2026, το οποίο ζητείτο με την μορφή μηνιαίων περιοδικών παροχών, απέρριψε το αίτημα ως ασκούμενο πρόωρα, ως ανεπίδεκτο δικαστικής εκτιμήσεως, καθόσον εξαρτάται από μελλοντικές συνθήκες που έχουν σχέση με τα εν γένει οικονομικά δεδομένα και τις εν γένει βιοτικές και οικονομικές συνθήκες που θα διαμορφωθούν στο μέλλον και δεν είναι από τούδε ασφαλής η πρόβλεψή τους. Το αιτιολογικό της ως άνω απόφασης, έχει σχεδόν παγιωθεί από τα δικαστήρια ουσίας

β. Γυναίκα παθούσα από τροχαίο ατύχημα με μόνιμη αναπηρία 50% εκ των καταγμάτων στο δεξί χέρι της, καταστάσα μόνιμα ανίκανη προς εκτέλεση της εργασίας της οικιακής βοήθου που εκτελούσε πριν το ατύχημα, άνευ μορφωτικών γνώσεων. Της επιδικάσθηκε τελεσίδικως το 2009 για ατύχημα του έτους 2004, απώλεια εισοδήματος μέχρι την 31/7/2010 ενώ το διάστημα μέχρι το 2031, το αίτημα απορρίφθηκε ως πρόωρο και ανεπίδεκτο δικαστικής εκτίμησης ως εξαρτώμενο από μελλοντικές συνθήκες που έχουν σχέση με τα οικονομικά δεδομένα. Πλην όμως, το δικαστήριο δέχθηκε την μόνιμη αναπηρία της για το ως άνω επάγγελμα και κάθε άλλο ισοδυνάμου.

γ. Νεαρός 21 ετών υποστάς μόνιμη αναπηρία κατά ποσοστό 55 % από τροχαίο ατύχημα του έτους 2004 που τον καθιστά μόνιμα ανίκανο για το επάγγελμα του σερβιτόρου που ασκούσε πριν το ατύχημα, αλλά και για κάθε άλλου ισοδυνάμου που απαιτεί ορθοστασία και βάρδιση (παραδοχές της τελεσίδικης απόφασης). Του επιδικάσθηκε απώλεια εισοδήματος μέχρι το 2012, ενώ για το υπόλοιπο διάστημα το σχετικό κονδύλιο απορρίφθηκε ως ασκούμενο πρόωρα, σε συνάρτηση και με τον ενδεχόμενο ρόλο άλλων παραγόντων, που δεν είναι δυνατόν να σταθμισθούν με βάση τα υπάρχοντα σήμερα δεδομένα και της δυνατότητας επαγγελματικής κατάρτισής αυτού (ενάγοντος) μέχρι τότε για δραστηριότητες που δεν απαιτούν ορθοστασία, βάρδιση ή άρση βαρών κ.λ.π.

2. Η ΕΝΝΟΙΑ ΤΟΥ ΠΡΟΩΡΟΥ ΣΥΝΙΣΤΑ ΠΑΡΑΔΕΚΤΗ ΝΟΜΙΚΗ ΕΝΝΟΙΑ Η ΕΙΝΑΙ ΕΦΕΥΡΗΜΑ :

Υποχρέωση προς αποζημίωση σημαίνει υποχρέωση αποκατάστασης ολόκληρης της ζημίας. Εφόσον δηλαδή δεν προβλέπεται κάτι διαφορετικό από το Νόμο, ισχύει ο κανόνας της πλήρους αποζημίωσης του ζημιωθέντος και αυτό προκύπτει από την ΑΚ,298 εδ.α η οποία ορίζει καταρχήν ότι αποκαθίσταται τόσο η θετική όσο και η αποθετική ζημία , άρα ολόκληρη η ζημία **(ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ ΣΥΝΤΟΜΗ ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΑΣΤΙΚΟΥ ΚΩΔΙΚΑ σελ 298)** . Η δε πλήρης αποκατάσταση της ζημίας του ζημιωθέντος συνυπάρχει με την αρχή της δίκαιας δίκης **του άρθρου 6** της ΕΣΔΑ, στην οποία δίκαια δίκη εμπεριέχεται και το εύλογο του χρόνου ικανοποίησης του παθόντος . Κατά την διάταξη του **929 Α.Κ** ορίζεται ότι : << **Επί βλάβης της σώματος ή της υγείας του προσώπου η αποζημίωση περιλαμβάνει, πλην των νοσηλίων και της επελθούσης ζημίας, παν ότι ο παθών θα στερείται στο μέλλον ή θα ξοδεύει επιπλέον ένεκα αυξήσεως των δαπανών του**>>

Για την εξεύρεση της μελλοντικής θετικής ζημίας του παθόντος (π.χ. δαπάνη για την πρόσληψη θεραπεινίδας εφ' όρου ζωής από τον καταστάντα παραπληγικό ή την πρόσληψη υπαλλήλου) ο προσδιορισμός της εκτάσεως της ζημίας κατά ποσό για το μέλλον δεν φαίνεται κατ' αρχήν να προσκρούει σε εμπόδια, αφού είναι σχετικά εύκολο να προσδιορισθεί το ύψος της δαπάνης, δεδομένου ότι η θετική μελλοντική ζημία είναι ένα γεγονός που υπάρχει ήδη και αποδεικνύεται συνήθως εύκολα. Πρέπει όμως να τονισθεί εδώ, ότι και για την αποκατάσταση της μελλοντικής θετικής ζημίας δεν απαιτείται να διαπιστωθεί κατά τρόπο βέβαιο ότι αυτή θα επέλθει, αλλά αρκεί η πιθανολόγηση του γεγονότος αυτού βάσει αντικειμενικών κριτηρίων και της κοινής πείρας των πραγμάτων, ακριβώς όπως και στην περίπτωση του διαφυγόντος κέρδους **(Α.Π 1609/2007)**

Η δε διάταξη του άρθρου Α.Κ 298 αναφέρει ότι:

« η αποζημίωση περιλαμβάνει την μείωση της υπαρχούσης περιουσίας του δανειστού (θετική ζημία) ως και το διαφυγόν κέρδος. **Ως τέτοιο λογίζεται το κέρδος το μετά πιθανότητας προσδοκώμενο κατά την συνήθη πορεία των πραγμάτων η εκ των ειδικών περιστάσεων και ιδία των ληφθέντων προπαρασκευαστικών μέτρων**»

Σκοπός της διάταξης αυτής, ενόψει του γεγονότος ότι η ζημία συνδέεται με την υποθετική εξέλιξη των πραγμάτων και δεν εμφανίζει βεβαιότητα είναι να διευκολύνει την απόδειξη του διαφυγόντος κέρδους του ζημιωθέντος. Αποτελεί δηλαδή ζημία που θα επέλθει στο μέλλον και για την αποδείξή της που είναι δύσκολη για τον ζημιωθέντα συγκριτικά με την θετική ζημία ο νόμος αρκείται σε απλή πιθανολόγηση. Έτσι η διάταξη αυτή έχει και ουσιαστικό χαρακτήρα εφόσον καθορίζει τα στοιχεία της αξίωσης αποζημίωσης αλλά και δικονομικό χαρακτήρα εφόσον επιτρέπει στον δικαστή να αρκεσθεί σε πιθανολόγηση (**Α.Π 1445/2018**) Χρειάζεται, δηλαδή, να προβλεφθεί το κέρδος από τον μέσο λογικό άνθρωπο με βάση αντικειμενικά κριτήρια (= κατά την συνήθη πορεία των πραγμάτων και μάλιστα να προβλεφθεί εκ των προτέρων κατά την επέλευση του ζημιογόνου γεγονότος . Η έκφραση « μετά πιθανότητας προσδοκώμενο» χρησιμοποιήθηκε από τον νομοθέτη ακριβώς γιατί δεν μπορεί να υπάρχει βεβαιότητα για κάτι που δεν επήλθε, αλλά θα μπορούσε να επέλθει

(**ΣΤΑΘΟΠΟΥΛΟΣ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ Ερμηνεία ΑΚ, σελίδα 66**, παρ 19 επ). Πρόκειται για πραγματική ζημιά με τη μορφή διαφυγόντος κέρδους όταν κάτι τέτοιο αναμένεται κατά την συνήθη πορεία των πραγμάτων με πιθανότητα (ΚΑΙ ΟΧΙ ΒΕΒΑΙΟΤΗΤΑ! (οράτε Αθ. Κρητικού «Αποζημίωση από αυτοκινητικά ατυχήματα», Αθήνα 2008, σελ 271, 272 και ΑΠ 1608/2007 που αφορά αποζημίωση για ολική μόνιμη ανικανότητα προς εργασία και αποζημίωση μέλλουσας ζημίας, με την οποία μεταξύ άλλων κρίθηκε μεταξύ άλλων ότι για την αποκατάσταση της μέλλουσας θετικής ζημίας δεν απαιτείται να διαπιστωθεί κατά τρόπο βέβαιο ότι αυτή θα επέλθει αλλά αρκεί πιθανολόγηση του γεγονότος αυτού βάσει αντικειμενικών κριτηρίων και της κοινής πείρας των πραγμάτων, και ότι η δικαστικά επιδικαζόμενη σε μηνιαίες δόσεις αποζημίωση, για ολική ανικανότητα προς εργασία, οφείλεται εφ' όρου ζωής του δικαιούχου και δεν απαιτείται ο προσδιορισμός του χρόνου στην αγωγή αποτελούσα ισόβια πρόσοδο.

Ως κριτήριο διάγνωσης του προσδοκώμενου διαφυγόντος κέρδους είναι η βάσιμη ΠΙΘΑΝΟΤΗΤΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΕΛΕΥΣΗ ΤΟΥ ΚΕΡΔΟΥΣ. (**ΒΑΣΙΛΗΣ ΒΑΘΡΑΚΟΚΟΙΛΗΣ ΕΡΜΑΚ άρθρο 298, ΑΠ 940/1995 ΕΕΝ 1996 /792**). Εν όψει δε του δικονομικού χαρακτήρα της διάταξης που επιτρέπει στο δικαστήριο ΑΠΛΗ ΠΙΘΑΝΟΛΟΓΗΣΗ ΚΑΙ ΟΧΙ ΠΛΗΡΗ ΔΙΚΑΝΙΚΗ ΠΕΠΟΙΘΗΣΗ η τυχόν εσφαλμένη κρίση του δικαστηρίου ουσίας ως προς το εάν συντρέχει ή όχι πιθανότητα για την ύπαρξη ή μη διαφυγόντος

κέρδους δεν ελέγχεται αναίρετικά για παραβίαση κανόνα ουσιαστικού δικαίου (559 περ1 ΚοπλΔ ΑΠ 1249/1994) .

Είναι σαφές λοιπόν ότι σκοπός του Νομοθέτη είναι η επιδίκαση της αποζημίωσης στην μελλοντική ζημία και όχι η ανασχεσή της με την δημιουργία εννοιών που δεν στηρίζονται στο Νόμο . Διαφορετικά , ο νομοθέτης θα χρησιμοποιούσε άλλα κριτήρια νομοθετικά που θα απαιτούσαν πλήρη απόδειξη. **Αλλωστε στο πνεύμα αυτό, ο νομοθέτης με την ΑΚ 930 ΠΑΡ 1 εδ 2 επιτρέπει την επιδίκαση εφάπαξ της μελλοντικής ζημίας** εάν συντρέχει σπουδαίος λόγος. Είναι επομένως πλήρως αντιφατικό να επιτρέπεται να επιδικασθούν μελλοντικές περιοδικές παροχές εφάπαξ για σπουδαίο λόγο και η νομολογία να εφεύρει έννοιες για την μη επιδίκαση μελλοντικών περιοδικών παροχών έστω και κατά μήνα για μεγάλα χρονικά διαστήματα. Ορθά έτσι έκριναν οι εξής αποφάσεις :

α. η ΕΦΑΘ 1688/2018 (ΕΣΔ τεύχος 4 ΜΑΙΟΥ ΙΟΥΝΙΟΥ 2018, σελ 239 επ. η οποία επιδίκασε εφάπαξ απώλεια εισοδήματος από 7/3/2010 μέχρι 31/12/2038, ΧΡΟΝΟ ΜΕΧΡΙ ΤΟΝ ΟΠΟΙΟ ΘΑ ΕΡΓΑΖΟΤΑΝ και θα συνταξοδιoteίτο. (ο ενάγων ήταν διανομέας φαγητών σε επιχείρηση)

β.η ΕΦΠΕΙΡ 155/2014 (δημοσίευση στο ΝΟΜΟΣ) η οποία επιδίκασε σε παθόντα ναυτεργατικού ατυχήματος διαφυγόντα κέρδη από 2/5/2011 και μέχρι του ορίου των 65 ετών οπότε και θα ελάμβανε σύνταξη

γ. η 1947/2009 ΕΦΑΘ η οποία αφορά παθόντα ο οποίος υπηρετούσε στρατιωτική θητεία κατά την οποία έπαθε τροχαίο ατύχημα και υπέστη μόνιμη αναπηρία. Πριν το ατύχημα εργαζόταν επί 4μηνο σε πρατήριο υγρών καυσίμων και αποδείχθηκε ότι θα επαναπροσλαμβανόταν στην αυτή εργασία άλλως ότι θα ασκούσε άλλη ανάλογη εργασία και έτσι του επιδικάσθηκαν μηνιαίες περιοδικές παροχές διαφυγόντων κερδών από το 2011 μέχρι το 2049. Μάλιστα η απόφαση αυτή αναιρέθηκε από την ΑΠ 2017/2014 (ΝΟΜΟΣ) κατά το σκέλος που η εφετειακή απόφαση απέρριψε την επιδίκαση εφάπαξ της ως άνω αποζημίωσης με το αιτιολογικό ότι δεν αναφέρονταν παραδοχές στην εκκαλουμένη περί συνδρομής η όχι σπουδαίου λόγου που να δικαιολογούσε την καταβολή εφάπαξ (παράβαση εκ πλαγίου άρθρου 559 περ 19 Κπολδ)

δ. Η 3144/2008 απόφαση ΕφΑΘ με την οποία επιδίκασε μελλοντικές περιοδικές παροχές διαφυγόντων κερδών από το 2005 μέχρι το 2032. Στην περίπτωση αυτή ο ενάγων ελάμβανε και σύνταξη αναπηρίας για χρόνο μέχρι το 2009 , οπότε κατά τα γνωστά του Ελληνικού συστήματος θα επαναξεταζόταν. Το δικαστήριο αφαίρεσε το ποσό της μηνιαίας σύνταξης που ελάμβανε αυτός το 2009 μέχρι και το 2032 θεωρώντας με

πιθανότητα και κατά την συνήθη πορεία των πραγμάτων ότι ο ενάγων θα συνέχιζε να λαμβάνει την ως άνω μηνιαία σύνταξη αναπηρίας

ε. Τα αυτά κρίθηκαν και με τις **υπ' αριθ. 549/2002 ΑΠ (ΕΣυγκΔ 2003 σελ 33)** που αφορά αποθετική ζημιά μέλλουσα στρατιώτη, για επάγγελμα που δεν μπορεί να ασκήσει στο μέλλον εφ' όρου ζωής του και την **122/2006 ΑΠ** που αφορά ΑΠΟΘΕΤΙΚΗ ΖΗΜΙΑ ΜΕΛΛΟΥΣΑΣ ΦΟΙΤΗΤΡΙΑΣ ΝΟΣΗΛΕΥΤΙΚΗΣ ΓΙΑ ΤΟ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ ΤΗΣ ΝΟΣΟΚΟΜΟΥ ΠΟΥ ΘΑ ΑΣΚΟΥΣΕ ΣΤΟ ΜΕΛΛΟΝ.

στ. η υπ αριθμ **2032/2017** απόφαση του **ΜΠΡΑΘ (ΠΡΟΕΔΡΟΣ Η Κ ΙΩΑΝΝΑ ΚΑΤΣΟΥΛΙΔΗ)** με την οποία επιδικάσθηκαν μηνιαίες περιοδικές παροχές από 2015 μέχρι 2039 σε στρατιωτικό που απολύθηκε από τον στρατό λόγω ατυχήματος.

ζ) **Η 1258/2018 Εφ Αθ** με την οποία επεδικάσθηκε δαπάνη οικιακής βοήθου μέχρι το 2038

Η εσφαλμένη εκτίμηση του νομικού πλαισίου από τα ελληνικά δικαστήρια και η γενικότερη απροθυμία στην επιδίκαση για πολλά έτη μελλοντικών περιοδικών παροχών δημιούργησε την έννοια του πρόωρου ως πιο πάνω εξετέθη.

Μάλιστα η υπ αριθμ **625/2010 Α.Π** αναίρεσε την 2917/2008 απόφαση του Εφετείου Αθηνών, η οποία είχε δεχθεί ότι ο ενάγων αναιρεσείων το χρονικό διάστημα των 5 πρώτων ετών θα είναι ολοσχερώς ανίκανος προς εργασία εξ αιτίας του τραυματισμού του, η ανικανοτητά του αυτή θα είναι εφ' όρου ζωής, στην συνέχεια θεωρεί ότι το αίτημα της αγωγής για την καταβολή αποζημίωσης μέχρι το 65 έτος της ηλικίας του είναι πρόωρο χωρίς να αναφέρει κανένα περιστατικό από το οποίο να προκύπτει η αλλαγή των όρων που συνέτρεχαν για την παραδοχή του ίδιου αιτήματος για το διάστημα των 5 πρώτων ετών

Η νομική κατασκευή αυτή, δημιούργησε προβλήματα τόσο στην ερμηνεία της, δηλαδή εάν συνιστούσε η απόρριψη της αγωγής λόγο μη ουσιαστικό δηλαδή τυπικό, γεγονός που είχε και έχει σημασία στην έναρξη του χρόνου παραγραφής της αξίωσης που απορρίπτεται ως πρόωρη. **Κατά την ανάλογη εισηγησή μου στις 2-10-2011 στην 3^η Επιστημονική Διημερίδα της Ένωσης Νομικών Δικαίου Ιδιωτικής Ασφάλισης και Αστικής Ευθύνης Τροχαίων Ατυχημάτων (ΕΝΔΙΑΑΕΤΑ),** η οποία διοργανώθηκε το διήμερο 1/2/-10-2011 στο Ναύπλιο σε συνεργασία με τον Δικηγορικό Σύλλογο Ναυπλίου, με θέμα «*Τροχαία Ατυχήματα και*

Ιδιωτική Ασφάλιση: Αστικά, Ποινικά και Δικονομικά ζητήματα μετά τις τελευταίες νομοθετικές ρυθμίσεις (δημοσιευθείσα στην Επιθεώρηση Συγκοινωνιακού δικαίου) είχα υποστηρίξει ότι η απόρριψη της αγωγής ως πρόωρης δεν στηρίζεται στο Νόμο ούτε και υπάγεται στο άρθρο 263 Α.Κ **Και τούτο διότι στην έννοια της απόρριψης της αγωγής για λόγους μη ουσιαστικούς κατά το άρθρο 263 Α.Κ. σύμφωνα με την θεωρία υπάγεται η απόρριψη της αγωγής τυπικώς για λόγους δικονομικούς, που συνεπάγονται ακυρότητα η απαράδεκτο της αγωγής ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ ΣΤΑΘΟΠΟΥΛΟΣ ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΑΣΤΙΚΟΥ ΚΩΔΙΚΑ ΣΕΛΊΔΑ 485 και Α.Π 576/1948 ΕΕΝ 16, ΑΠ 80 /1955 ΝοΒ 3,385,** όπως από έλλειψη αναγκαίων προϋποθέσεων της δίκης, απαράδεκτο του τύπου της διαδικασίας, έλλειψη ικανότητας για παράσταση, αναρμοδιότητα κλπ ΠΑΓΟΥ ότι η απόρριψη της αγωγής ως πρόωρου συνιστούσε λόγο τυπικής απόρριψης **(ΒΑΘΡΑΚΟΚΟΙΛΗΣ ΕΡΜΑΚ άρθρο 263 Α.Κ) .** Παρά ταύτα ήταν σαφέστατη η νομολογία του ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ και έπρεπε να επαναγερθεί εντός 6 μηνών από την τελεσιδικία της απόρριψης ως πρόωρου προκειμένου να διακοπεί η παραγραφή της αξίωσης . Ετσι οι υπ' αριθ. 122/2006, 2076/2006, 377/2009, 234/2015 325/ 2016 αποφάσεις του Αρείου Πάγου, με τις οποίες κρίθηκε ότι η απόρριψη της αγωγής ως πρόωρης και ανεπίδεκτης δικαστικής εκτίμησης για τον παραπάνω λόγο δεν αποτελεί τομή, δηλαδή δεν γίνεται ουσιαστική διάγνωση της διαφοράς ούτε και παράγεται δεδικασμένο και ότι τι η παραγραφή που διακόπηκε με την έγερση της αγωγής που απορρίφθηκε ως πρόωρα ασκούμενης θεωρείται ως μηδέποτε διακοπείσα εάν δεν ασκηθεί εκ νέου η αγωγή εντός εξαμήνου από την τυπική απορριψή της (πρόωρο) .**Τελικά με την υπ αριθμ 1445/2018 απόφαση του Α.Π,** νομολογήθηκε ύστερα από 7 έτη από την προηγούμενη εισήγηση μου , ότι η απόρριψη της αγωγής ως πρόωρης δεν συνιστά απόρριψη για λόγους μη ουσιαστικούς του άρθρου 263 ΑΚ ΓΕΓΟΝΟΣ ΠΟΥ ΕΠΙΔΡΑ ΚΑΤΑΛΥΤΙΚΑ στο χρόνο έναρξης παραγραφής της αξίωσης που απορρίφθηκε ως πρόωρη, όπως πιο κάτω θα αναλυθεί. **Είναι λοιπόν σαφές και νομικά βάσιμο ότι η έννοια του πρόωρου είναι εφεύρημα αρνητικό στην επιδίκαση αποζημίωσης μη στηριζόμενο στο Νόμο**

3. Η ΑΠΟΡΡΙΨΗ ΤΗΣ ΑΓΩΓΗΣ ΩΣ ΠΡΟΩΡΗΣ ΣΥΝΙΣΤΑ ΛΟΓΟ ΤΥΠΙΚΗΣ ΑΠΟΡΡΙΨΗΣ ΤΗΣ .

4. ΠΟΙΟΣ Ο ΧΡΟΝΟΣ ΕΝΑΡΞΗΣ ΤΗΣ ΠΑΡΑΓΡΑΦΗΣ ΑΓΩΓΗΣ ΠΟΥ ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΤΑΙ ΩΣ ΠΡΟΩΡΩΣ ΑΣΚΟΥΜΕΝΗΣ

Η απάντηση στο ερώτημα αυτό προκύπτει από τα παραπάνω αναφερθέντα. Η νομολογία σταθερά θεωρούσε ότι αποτελούσε λόγο μη ουσιαστικό ήτοι ήταν τυπικός λόγος απόρριψης γεγονός που οδηγούσε αναγκαστικά στην εκ νέου έγερση της αγωγής εντός εξ ημών από την τελεσιδικία, καθότι η απορριφθείσα για τυπικούς λόγους αγωγή θεωρείτο και θεωρείται ως μηδέποτε ασκηθείσα , εκτός εάν εγερθεί εντός 6 μηνών από την τελεσίδικη απορριφή της (**άρθρο 263 Α.Κ**). Κατά την προηγούμενη εισηγησή μου το 2011 σε σχέση με το αυτό θέμα είχαμε υποστηρίξει ότι η θέση αυτή της νομολογίας δημιουργούσε αδικίες, αφού δεν είναι λογικό και δίκαιο να απορρίπτεται η αγωγή ως ανεπίδεκτη δικαστικής εκτίμησης ως εξαρτώμενη από αστάθμητους κοινωνικούς και οικονομικούς παράγοντες όπως πχ η οικονομική κρίση στην χώρα και ταυτόχρονα και αφετέρου να θεωρείται ότι η αξίωση είχε ήδη γεννηθεί και υπόκειτο σε 5ετή παραγραφή , απαιτούμενης της επανέγερσης της αγωγής εντός εξαμήνου από την τελεσιδικία. Ητοι η νομολογία θεωρούσε ότι η αξίωση ήταν γεγεννημένη κατ είδος αλλά η αδυναμία προσδιορισμού της ποσοτικά και η κατά συνέπεια αδυναμία επιδικασής της δεν εμπόδιζε την παραγραφή της, παραγνωρίζοντας την διάταξη του **άρθρου 251 Α.Κ** σύμφωνα με την **οποία η παραγραφή αρχίζει από τότε που γεννήθηκε η αξίωση και είναι δικαστικά επιδιώξιμη δηλαδή δυνάμενη να επιδικασθεί δικαστικά προσδιορισμένη κατά ποσότητα και διάρκεια** . Η δικαστική παραδοχή περί προώρου, δηλαδή το ότι ήταν ανεπίδεκτη δικαστικής εκτίμησης, πλην όμως είχαμε έναρξη παραγραφής προσέκρουε στην παραπάνω διάταξη αλλά και στην λογική , καθιστώντας την θέση του ζημιωθέντος δυσχερέστατη καθ υπέρβαση μάλιστα της αρχής της **αναλογικότητας του άρθρου 26.5 του Συντάγματος των Ελλήνων** . (**Α/Π 1445/2018 , ΜΠΡΑΘ 2032/2017**) .

Στην Α.Π 1445/2018 διαλαμβάνονται μεταξύ άλλων τα εξής :

<< Περαιτέρω, κατά μεν την διάταξη του άρθρου 261 παρ. 1 ΑΚ, όπως ίσχυε κατά τον κρίσιμο εν προκειμένω χρόνο (παρ. 3 του ίδιου άρθρου), η παραγραφή διακόπτεται με την άσκηση της αγωγής, ήτοι με την επίδοσή της (Κ.Πολ.Δικ.221 παρ.1), αρχίζει δε και πάλι από την έκδοση τελεσίδικης αποφάσεως ή την κατ' άλλο τρόπο περάτωση της δίκης, κατά δε την διάταξη του άρθρου 263 του Α.Κ. " κάθε παραγραφή που διακόπηκε με την έγερση της αγωγής θεωρείται σαν να μη διακόπηκε, αν ο ενάγων παραιτηθεί από την αγωγή ή η αγωγή απορριφθεί τελεσίδικα

για λόγους μη ουσιαστικούς. Αν ο δικαιούχος εγείρει και πάλι την αγωγή μέσα σε έξι μήνες, η παραγραφή θεωρείται ότι έχει διακοπεί με την προηγούμενη αγωγή”. Κατά την έννοια της τελευταίας ως άνω διατάξεως αυτή εφαρμόζεται όταν η απόρριψη της αγωγής γίνεται για λόγους τυπικούς.

Απόρριψη της αγωγής για τυπικούς λόγους υπάρχει σε κάθε περίπτωση, κατά την οποία η παροχή δικαστικής προστασίας ματαιώνεται για λόγο που δεν ανάγεται στη νομική ή ουσιαστική βασιμότητα της υπό διάγνωση απαιτήσεως. Τέτοιοι λόγοι μπορεί να είναι η μη συνδρομή των διαδικαστικών προϋποθέσεων της δίκης, η έλλειψη της ικανότητας δικαστικής παραστάσεως, η αοριστία της αγωγής και γενικότερα οι λόγοι εκείνοι, οι οποίοι ερευνώνται πριν από την αξιολόγηση της υπάρξεως και του περιεχομένου της ουσιαστικής αξιώσεως και των οποίων η θετική ή αρνητική συνδρομή παρεμποδίζει τη διάγνωσή της, καθ’ όσον στις περιπτώσεις αυτές είναι πρόδηλο ότι είναι αντικειμενικώς δυνατόν με τη νέα αγωγή να διορθωθεί το τυπικό σφάλμα της απορριφθείσας προηγούμενης αγωγής. πρόβλημα ανακύπτει στην περίπτωση, κατά την οποία μία αγωγή απορρίπτεται ως προώρως ασκούμενη, δηλαδή εάν η απόρριψη αυτής θεωρείται γενομένη για τυπικούς ή ουσιαστικούς λόγους. Συνήθως τέτοια απόρριψη γίνεται όταν νεαρής ηλικίας πρόσωπο τραυματίζεται σοβαρώς από αδικοπραξία τρίτου και αξιώνεται αποζημίωση για διαφυγόντα εισοδήματα για μεγάλο χρονικό διάστημα υπερβαίνον συνήθως τα δέκα έτη. Σε μια τέτοια περίπτωση με την συνδρομή των προϋποθέσεων του νόμου η αγωγή του παθόντος γίνεται δεκτή ως βάσιμη στην ουσία της για τα πρώτα έτη και για τα υπόλοιπα απορρίπτεται ως προώρως ασκούμενη. Σημειώνεται ότι η τελεσίδικη απόφαση, με την οποία απορρίπτεται η αγωγή ως προώρως ασκηθείσα, δεν παράγει δεδικασμένο, διότι με τέτοια απόφαση δεν τέμνεται η διαφορά (βλ. ΑΠ 2153/2013, ΑΠ 2076/2006, ΑΠ 122/2006). Εξ’ άλλου, η απόρριψη της αγωγής ως προώρως ασκούμενης δεν αποτελεί απόρριψη της αγωγής για τυπικούς λόγους. Τούτο δε καθ’ όσον κάτι τέτοιο θα προϋπέθετε ότι είναι αντικειμενικώς δυνατή η εντός εξαμήνου από την προηγούμενη απόρριψη ως πρόωρης έγερση νέας αγωγής, γεγονός, δηλαδή, που δεν είναι δυνατόν στην

συγκεκριμένη περίπτωση..... **Επομένως το Εφετείο που δέχθηκε ότι η απόρριψη της αγωγής ως προώρως ασκουμένης συνιστά λόγο τυπικής απόρριψής και συνεπώς ο ενάγων έπρεπε να επανεγείρει την αγωγή εντός 6 ημών από την τελεσιδικία της απορριπτικής απόφασης , εσφαλμένως ερμήνευσε και εφήρμοσε τις προαναφερθείσες διατάξεις ουσιαστικού δικαίου ...>>**

Από την επισκόπηση της απόφασης αυτής, αβιάστως συμπεραίνεται ότι, για τις αξιώσεις που απορρίπτονται ως πρόωρες δηλαδή είναι ανεπίδεκτες δικαστικής εκτίμησης , δεν έχει αρχίσει ποτέ η παραγραφή τους καθότι αυτές δεν έχουν γεννηθεί ακόμη ενώ η απόρριψη της αγωγής δεν είναι λόγος τυπικός του άρθρου 263 ΑΚ

5. Η σημασία της μεταρρυθμιστικής αγωγής του 334 Κπολδ στην επιδίκαση μελλοντικής ζημίας .

Η μεταρρυθμιστική αγωγή του **334 Κπολδ** αποτελεί δικλίδα ασφαλείας για την περίπτωση μεταβολής ουσιωδών συνθηκών που δεν είχε υπόψει του το δικαστήριο κατά την επιδίκαση μηνιαίων περιοδικών παροχών μελλοντικής ζημίας. Ετσι πχ η μεταβολή των μισθών στην χώρα, η τυχόν επαύξηση η μείωση της οικονομικής κρίσης, η ουσιώδης μεταβολή του τιμαρίθμου, η αύξηση του πληθωρισμού, η έκδοση αναπηρικής σύνταξης η άλλων ασφαλιστικών παροχών στον παθόντα η τυχόν έναρξη εργασίας από τον ζημιωθέντα χορηγεί το δικαίωμα στους διαδίκους της τελεσιδίκου απόφασης να ζητήσουν την μεταρρύθμιση της τελεσιδίκου απόφασης και την προσαρμογή της στα νέα δεδομένα . Ειδικά για τις περιπτώσεις παρεμβολής ασφαλιστικού φορέα για την παροχή η μη σύνταξης η επιδομάτων παραπληγίας η τετραπληγίας η λειτουργία του άρθρου 334 Κπολδ είναι καταλυτική.

Ειδικότερα το γεγονός ότι ένας δημόσιος ασφαλιστικός φορέας ακολουθεί διαδικασίες, κανονισμούς τόσο πολύπλοκους, γραφειοκρατικούς και ανοργάνωτους, δεν πρέπει να αποβαίνει σε βάρος του παθόντος, χωρίς ταυτόχρονα, όμως, να εμποδίζεται η υποκατάσταση του ασφαλιστικού φορέα. Είναι γνωστό ότι τα Κέντρα πιστοποίησης αναπηρίας εκδίδουν αποφάσεις προσδιορισμού ποσοστού αναπηρίας για μία διετία η ένα έτος , ότε και εξετάζεσαι εκ νέου κάθε δύο χρόνια , που είναι το σύνηθες. Στην συνέχεια ο προσδιορισμός του ποσού σύνταξης αναπηρίας γίνεται

από τον ασφαλιστικό φορέα, και μέχρι τον προσδιορισμό του και την καταβολή του διαδραματίζουν χρόνια. Υπό το πρίσμα αυτό, ο ζημιωθείς για την επίτευξη ισόβιας απώλειας διαφυγόντων κερδών από τα τακτικά ασφαλιστήρια απαιτείται να προσκομίζει βεβαίωση του ασφαλιστικού φορέα για την σύνταξη που λαμβάνει, αδυνατώντας όμως να προσκομίσει απόφαση όμοια εξικνούμενη με τον χρόνο εφ' όρου ζωής που αξιώνει στην αγωγή του λόγω της αδυναμίας του συστήματος. Υπό το πρίσμα αυτό, απορρίπτονται οι αγωγές ως πρόωρες και ο ζημιωθείς απαιτείται να ζητά δικαστική προστασία εφ' όρου ζωής ανάλογη δηλαδή με τις αποφάσεις του ασφαλιστικού φορέα. Προς αποφυγή, λοιπόν, όλων των παραπάνω πρέπει να επιδικάζεται η μηνιαία περιοδική παροχή των διαφυγόντων κερδών στον παθόντα, ακόμα και όταν ο ασφαλιστικός φορέας δεν έχει ακόμη εκδώσει απόφαση οριστικής και αορίστου διάρκειας σύνταξης. Η καταβολή των παροχών αυτών εφόσον γίνεται κατά μήνα δεν γεννά οιοδήποτε ουσιαστικό θέμα απαλλοτρίωσης των αξιώσεων του ασφαλιστικού φορέα έναντι του υποχρέου προς αποζημίωση. Και τούτο επέρχεται μέσα από την λειτουργία της 334 ΚΠΟΛΔ μεταρρυθμιστικής αγωγής, η οποία μπορεί ν' ασκηθεί για κάθε ουσιώδη μεταβολή των συνθηκών που επήλθαν μετά την τελεσιδικία της απόφασης, στις οποίες συμπεριλαμβάνεται και η έκδοση απόφασης σύνταξης του ασφαλιστικού φορέα. Μάλιστα για το κατεπείγον της υπόθεσης διατάσσονται και ασφαλιστικά μέτρα με το 728 παρ 2 και 729 παρ 5 Κ.Πολδ, με τα οποία μπορεί να διακοπεί ή και μειωθεί προσωρινά η μηνιαία περιοδική παροχή. (ΚΡΗΤΙΚΟΣ παρ. 37 επ.).

Εξ άλλου και καταρχήν είναι λανθασμένη η ερμηνεία της διάταξης του άρθρου **18 του Ν 1654/1986** που αφορά τις ασφαλιστικές παροχές του πρώην ΙΚΑ και νυν ΕΟΠΠΥ, σύμφωνα με την οποία **<< Η παραπάνω μεταβίβαση επέρχεται αυτοδικαίως από τότε που γεννήθηκε η αξίωση >>**. Ειδικότερα η ερμηνεία που δίδεται στην παραπάνω διάταξη είναι ότι επέρχεται αυτοδίκαιη υποκατάσταση του ασφαλιστικού φορέα έναντι του ασφαλισμένου στις παροχές που υποχρεούται αυτός να χορηγήσει στον ασφαλισμένο του παθόντα και μάλιστα ότι η υποκατάσταση αυτή είναι αυτοδίκαιη ακόμη και όταν δεν έχει εκδοθεί πράξη του ασφαλιστικού φορέα για τις παροχές αυτές ακόμα και όταν δεν έχουν καταβληθεί.

Η εσφαλμένη ως άνω ερμηνεία προέκυψε από την παρερμηνεία της έννοιας << αξίωσης >> που έχει το νομοθέτημα. Σύμφωνα με το **άρθρο 247 ΑΚ** το δικαίωμα να απαιτήσει κάποιος από άλλον πράξη ή παράλειψη (αξίωση) παραγράφεται. Ετσι αξίωση σημαίνει ότι ορισμένο πρόσωπο δικαιούται να ζητήσει κάτι από κάποιον άλλο

και ότι ο δικαιούχος έχει το δικαίωμα να εκβιάσει με την βοήθεια της δικαστικής αρχής για την ικανοποίηση του δικαιωμάτος του **(ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ ΓΕΝΙΚΕΣ ΑΡΧΕΣ ΑΣΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ 1980 , ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ , ΣΕΛ 134, ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗΣ ΕΝΟΧ ΔΙΚΑΙΟ ΕΙΣΑΓΩΓΗ 1976 ΠΑΡ 7).**

Η αξίωση δηλαδή εκφράζει αίτημα εναντίον ορισμένου προσώπου που μπορεί να ικανοποιηθεί με καταψηφιστική αγωγή . Συνεπώς για να γεννηθεί η σχετική αξίωση του ΕΟΠΠΥ , πρέπει αυτό να έχει καταβάλλει την αντίστοιχη παροχή στον ασφαλισμένο. Διαφορετικά οδηγούμαστε στο παράλογο , Ο ΕΟΠΠΥ ΝΑ ΈΧΕΙ ΑΞΙΩΣΗ ΑΠΟ ΤΟΝ ΖΗΜΙΩΣΑΝΤΑ ΑΚΟΜΑ ΚΑΙ ΕΑΝ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΚΑΤΑΒΑΛΕΙ ΠΑΡΟΧΗ ΣΤΟΝ ΔΙΚΑΙΟΥΧΟ ΠΑΘΟΝΤΑ. Δεν γεννάται επομένως αξίωση του ασφαλιστικού φορέα και δεν υπάρχει υποκατάσταση του στις αξιώσεις του ασφαλισμένου εάν δεν έχει γεννηθεί η αξίωσή του , όπως πιο πάνω αναφέρθηκε. Και πράγματι η θέση του ασφαλιστικού φορέα ουσιαστικά και δικονομικά δεν δύναται να διαφέρει για τον χρόνο γέννησης της αξίωσής του, όταν για τους λοιπούς η νομοθεσία απαιτεί για την γέννηση της αξίωσης να είναι αυτή δικαστικά επιδιώξιμη δηλαδή γεγεννημένη κατ είδος , διάρκεια και ποσό. Ο ασφαλιστικός φορέας δεν δύναται να υποκαθίσταται αυτοδίκαια αορίστως ήτοι για παροχές που δεν έχει προσδιορίσει και δεν έχει καταβάλλει η έχει εν μέρει προσδιορίσει και καταβάλλει (για μικρότερο δηλαδή χρόνο σε σχέση με την αγωγική αξίωση) και για τις οποίες δεν έχει αρχίσει η παραγραφή των κατά της ασφαλιστικής εταιρείας η του ζημιώσαντος. Στην περίπτωση αυτή δεν υπάρχει λόγος απόρριψης της αξίωσης για το μέλλον ως πρόωρης λόγω αυτοδικαίας υποκατάστασης του ασφαλιστικού φορέα όταν ο φορέας δεν έχει όχι μόνο καταβάλλει την παροχή αλλά δεν έχει εκδώσει ακόμη πράξη προσδιορισμού της παροχής η της σύνταξης. Ισχυρό επιχείρημα προς τούτο , αποτελεί η νομοθετική πρόβλεψη παραγραφής των αξιώσεων του ασφαλισμένου κατά του ΕΟΠΠΥ , που στην περίπτωση του πρώην ΙΚΑ είναι 6 μήνες από την γέννηση της αξίωσής του (πχ ιατρικές δαπάνες- επιδόματα ασθενείας κλπ **άρθρο 40 υπ αριθ. 1846/1951 Α.Ν. περί εξάμηνης παραγραφής απαιτήσεων του ασφαλισμένου κατά του ΙΚΑ έτσι και 1480/11 ΜΠρΑΘ)** και στην περίπτωση του πρώην ΟΑΕΕ και νυν ΕΟΠΠΥ είναι 1 ΕΤΟΣ ΑΠΟ ΤΗ ΓΕΝΝΗΣΗ ΤΗΣ ΑΠΑΙΤΗΣΗΣ- **ΑΡΘΡΟ 23 ΤΟΥ Ενιαίου Κανονισμού Παροχών Υγείας (Ε.Κ.Π.Υ.) του Εθνικού Οργανισμού Παροχών Υπηρεσιών Υγείας (Ε.Ο.Π.Υ.Υ.)»** ΦΕΚ ΤΕΥΧΟΣ Β ΑΡΙΘΜ. 3054/18-11-12). Έτσι θα είναι αντιφατικό να γίνεται δεκτό ότι ο ασφαλιστικός φορέας έχει γεγεννημένη αξίωση κατά του ζημιώσαντα και αυτοδίκαιη υποκατάσταση σε αξιώσεις του ζημιωθέντος

ουσιαστικά άμα τη γενέσει της ζημίας εκ του τροχαίου ατυχήματος, όταν ταυτόχρονα ο ζημιωθείς –ασφαλισμένος δεν έχει ασκήσει τα δικαιωμάτα του κατά του ασφαλιστικού φορέα για τα οποία προβλέπεται και χρόνος παραγραφής των. Εάν ο νομοθέτης επιθυμούσε την παραπάνω αυτοδίκαιη υποκατάσταση εν τη γενέσει του ατυχήματος, δεν θα θέσπιζε χρόνο παραγραφής των αξιώσεων του ασφαλισμένου κατά του ασφαλιστικού φορέα.

Η νομολογία κυμάνθηκε εξ αρχής σχετικά με την υποκατάσταση του ασφαλιστικού φορέα, άλλοτε απαιτώντας την έκδοση πράξης χορήγησης παροχής από τον ασφαλιστικό φορέα, άλλοτε ότι η υποκατάσταση γίνεται άμα τη γενέσει του ατυχήματος, εφόσον ο ασφαλισμένος δικαιούται παροχές, για να καταλήξει στην προδήλως εσφαλμένα θέση ότι υπάρχει αυτοδίκαιη υποκατάσταση όχι άμα τη γενέσει της αξίωσης όπως απαιτεί ο Νόμος, αλλά από την αόριστη δυνατότητα του ασφαλισμένου παθόντος να απολαύσει παροχές έστω και μη προσδιορισμένες.

Σε κάθε περίπτωση, με την διαδρομή του χρόνου, μέρος της νομολογίας διαπιστώνοντας την εσφαλμένη ερμηνεία της διάταξης και το αδιέξοδο που δημιουργείται κατέληξε στο ότι η φερόμενη αυτοδίκαιη υποκατάσταση του ασφαλιστικού φορέα στην σχετική αξίωση του παθόντος-ασφαλισμένου, σύμφωνα με τον νόμο, τελεί υπό την διαλυτική αίρεση, κατά την έννοια της ΑΚ 202 που υπολανθάνει στην διάταξη του άρθρου 18.Ν1654/1986, ότι ο ασφαλιστικός φορέας έχει αφενός μεν προσδιορισμένες τις αξιώσεις σύνταξης ή παροχής προς τον παθόντα και ότι τις έχει καταβάλει. **(ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΚΡΗΤΙΚΟΣ, ΕΚΔΟΣΗ ΑΘΗΝΑ 1992 ΣΕΛΙΔΑ 231 ΠΑΡΑΓΡΑΦΟΣ 639., Έτσι ΕΦΑΘ 3694/1991 που έκρινε ότι οι αξιώσεις του ασφαλισμένου που ανάγονται στο μέλλον δεν μεταβιβάζονται στο ΙΚΑ διότι αυτές οι παροχές δεν είναι προσδιορισμένες ώστε να καθίσταται δυνατή η υποκατάσταση του ΙΚΑ. και η υπ αριθμ ,861/1999 Εφ Πατρών.)**

Προς την παραπάνω ερμηνεία της αυτοδικαίας υποκατάστασης υπό διαλυτική αίρεση καταβολής από τον ασφαλιστικό φορέα εδράζεται παγιωμένα πια η νομολογία όταν :

α) για την ενέργεια χειρουργικών επεμβάσεων σε ιδιωτικά νοσοκομεία, δεχόμενη ότι εφ' όσον ο παθών κατά το απόλυτο δικαίωμά του στην ελεύθερη επιλογή ιατρού διαλέγει τελικά να χειρουργηθεί ιδιωτικά χωρίς την μεσολάβηση ασφαλιστικού φορέα, τότε αφενός μεν δεν υπάρχει υποκατάσταση του ασφαλιστικού φορέα και ότι σε κάθε περίπτωση τεκμαίρεται σιωπηρή παραίτηση του παθόντος από όποιες τυχόν καλύψεις θα τύγχανε από τον ασφαλιστικό φορέα

β) ότι με την προσκόμιση πρωτότυπων αποδείξεων δαπανών ιατρών και φυσικοθεραπειών η πλαστικής επέμβασης τεκμαίρεται ότι ο παθών δεν χρησιμοποίησε τον ασφαλιστικό φορέα, ο οποίος για την καταβολή η μη αντίστοιχων παροχών απαιτεί την κατάθεση πρωτοτύπων αποδείξεων.

Εφόσον λοιπόν η νομολογία δεν ενστερνισθεί ότι η αξίωση του ασφαλιστικού φορέα γεννάται άμα τη καταβολή της παροχής, τότε πρέπει να εφαρμοσθεί η παραπάνω λύση (υποκατάσταση με διαλυτική αίρεση) και για τυχόν εφ όρου ζωής ζητούμενα μελλοντικά διαφυγόντα εισοδήματα εκ της εργασίας ή από διατροφή.

Π.χ. εφόσον κατά την συζήτηση της αγωγής στον πρώτο βαθμό υπάρχει σύνταξη αναπηρίας που έχει λήξει και δεν έχει ανανεωθεί, τότε με την προσκόμιση βεβαίωσης από τον ασφαλιστικό φορέα ότι δεν έχει εκδοθεί νέα συνταξιοδοτική πράξη επιδικάζονται τα διαφυγόντα κέρδη με την μορφή περιοδικών παροχών. Με την τυχόν έκδοση απόφασης του φορέα, εάν η υπόθεση είναι στον δεύτερο βαθμό γίνεται αντίστοιχη περικοπή. Εάν δε, είναι τελεσίδικη η απόφαση, ακολουθείται η διαδικασία της μεταρρύθμισης της απόφασης.

Ένας άλλος τρόπος που υπεδείχθη νομολογιακά από το Εφετείο Αθηνών είναι ότι για τον χρόνο που επιδικάζονται τα διαφυγόντα κέρδη αντίστοιχα θα περικόπτονται κατά το τεκμαιρόμενο ποσό σύνταξης αναπηρίας που θα λάβει ο παθών από τον ασφαλιστικό φορέα, ποσό που είναι προσδιορισμένο για την πρώτη διετία. Αυτό εδέχθη η **υπ αριθμ 3144/2008 απόφαση ΕφΑθ**. Και αυτό είναι συνεπές με το νομοθετικό καθεστώς της πιθανολόγησης της απαίτησης του παθόντος. Δηλαδή αφού ακολουθείται η πιθανολόγηση για τα μελλοντικά εισοδηματά του, αντίστοιχα και κατ εφαρμογή της αρχής της αναλογικότητας πρέπει να πιθανολογηθούν και οι παροχές του ασφαλιστικού φορέα, όταν αυτές είναι προσδιορισμένες για μικρότερο χρονικό διάστημα σε σχέση με τις αξιώσεις του παθόντος.

6. ΕΠΙΛΟΓΟΣ -ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ.

Α.Η επιδίκαση της μελλοντικής ζημίας ,θετικής η αποθετικής απαιτεί απλή πιθανολόγηση και πρέπει να επιδικάζεται εάν κριθεί ως τέτοια.

Β. Η επίκληση αορίστων εννοιών περί οικονομικής κρίσης στην χώρα, αβεβαιότητας προσδιορισμού μισθών και συντάξεων στο απώτερο μέλλον και η κατασκευή της έννοιας του πρόωρου που δεν έχει νομοθετική κατοχύρωση παρασύρει τον ζημιωθέντα σε δικαστικούς αγώνες δεκαετιών με πολλαπλά έξοδα έναντι

ασφαλιστικών εταιρειών ισχυρά οικονομικών και του μειώνει το δικαίωμα αποζημιώσής του , όταν μάλιστα προβλέπεται η εφάπαξ καταβολή της αποζημίωσης για το μέλλον του άρθρου 930 Α.Κ

Γ. Αυτοδίκαιη υποκατάσταση ασφαλιστικού φορέα στις αξιώσεις του παθόντος ασφαλισμένου χωρεί μόνο με την καταβολή της παροχής από τον ασφαλιστικό φορέα στον ασφαλισμένο και δεν δικαιολογείται η απόρριψη της αγωγής ως προώρου εκ της αδυναμίας του φορέα να προσδιορίσει και καταβάλλει την παροχή

Δ..Το άρθρο 334 Κπολδ, αποτελεί δικλίδα ασφαλείας για την μεταβολή και μεταρρύθμιση της τελεσιδίκου απόφασης που επιδικάζει περιοδικές παροχές , όταν υπάρχει μεταβολή οικονομικών δεδομένων στην χώρα σχετικά με την εργασία και το ύψος της αμοιβής η μισθού η σύνταξης, η έξ άλλου λόγου που επηρεάζει τις ήδη προσδιορισθέντες μηνιαίες περιοδικές παροχές.